

ပီပိုးနင်း

သံဖြူ



အခန်း(၁)

ဟင်္သာတမြို့ နတ်မော်ချောင်းနှင့် မနီးမဝေးအိမ်ကြီး တစ်အိမ်၏ အိမ်ရှေ့ ခန်းမကြီး၏ ခေါင်းရင်းဘက်၌ သားနားခုံညားသော ယောက်ျား ပျိုတစ်ယောက်သည် ရှေ့နောက်ယိမ်းထိုးသော ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခု၌ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း အင်္ဂလိပ်သတင်း စာတစ်စောင်ကို ကြည့်၍နေလေ၏။

၎င်းနှင့် မနီးမဝေး ရှေ့နား၌ကား လှပသော မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်သည် ပုဆစ်တုပ်ခါထိုင်လျက် အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်၏ စာမျက်နှာများကို လှန်ကာနေလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် ယောက်ျားပျိုထက် အသက် ၉ နှစ်လောက် ငယ်ပုံရလေ၏။ ကြော့ရှင်းလှပ ဝင်းပပ မျက်နှာကလေး ရှိလေ၏။

လှုပ်ရှားသော လက်၌ ဝတ်ဆင်၍ထားသော လက်ကောက်များသည် ကြိုးကြိုးကြိတ်ကြိတ် စကားများ၍ နေကြဟန်ရှိလေ၏။ ပုဆစ်တုပ် ၍နေသော သန့်ရှင်းသောခြေ၌ တဘီနားပန်းပွင့် အပြာကြီးတစ်ပွင့်၏ ပန်းချပ်များအစွန်းမှ ဝါဝင်းသော ရွှေခြေကျင်းကြီးသည် တစ်ဝက်နီးနီး ပေါ်၍ နေလေ၏။

တစ်ခါ တစ်ခါ ယောက်ျားပျိုသည် သတင်းစာရွက်များကို လှန်ရင်း မိန်းမပျိုကလေးကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မိမိကိုကြည့်၍နေသော ဝန်းဝိုင်းဖောင်းကြွသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို မြင်မိလေ၏။

ထိုအခါ ယောက်ျားပျို၏ စိတ်၌ ‘ငါ အဘယ်ပုံဖြစ်ချင်လို့ ဤအိမ်သို့ ရောက်၍ လာရပါသတည်း’ ဟူသော အမေးကို စိတ်ထဲ၌ မေးကာ တွေးပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ရှူမိလေ၏။

မိမိ၏ မကောင်းသော ကံဆိုးကြမ္မာသည် အပြီးသတ်ဖို့ နိမိတ်ပေလား၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းကာ တိုးဆင့်၍ လောင်းဖို့ရန် နိမိတ် ဖြစ်လေသလားဟူ၍ ဆင်ခြင်ကာ စာထဲ၌ စိတ်ရော မျက်လုံးများရော မမြဲ နိုင်ဘဲ သူငယ်မကလေး၏ မျက်လုံးများနှင့် အရှိန်ချင်း သွား၍ သွား၍ ပေါက်မိလေတော့၏။

ကံဆိုးကြမ္မာဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ခင်မောင်မှာ မတော်တဆ တာဝန်ကို လစ်ဟင်းမှုတစ်ခုကြောင့် ဆပ်အင်စပိတ်တော် ရာထူးမှ ခေတ္တ ချထားခြင်းခံ၍နေရရာ ‘ဤရာထူးကို ပြန်၍ မရလျှင်လည်း ဝမ်းမနည်း တော့ပါ။ ရအောင်လည်း ငါ မကြိုးစားလို၊ ကုန်သည်ပွဲစား အလုပ်မျိုးကိုပဲ လုပ်ပါတော့မည်’ ဟူသော အကြံနှင့် ရန်ကုန်မြို့၌ အပေါက်အလမ်းကို ရှာကြံ၍ နေခဲ့လေသည်။

သို့ ရှာကြံငြားသော်လည်း ခေတ်သမယက မကောင်းလှသဖြင့် အပေါက် ကောင်း မတွေ့ရသေးမီ ငယ်သူငယ်ချင်း စက်သူဌေး မောင်ဖေနှင့် တွေ့သဖြင့် မောင်ဖေက ခေါ်၍လာသည့် အတွက် ဤအိမ်သို့ ရောက်၍ လာရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုလှပသော မိန်းမပျိုကလေးမှာ သူငယ်ချင်းမောင်ဖေ၏ တစ်ဦးတည်း သော သမီးကလေး မမြဲ ဖြစ်လေသတည်း။

မောင်ဖေ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာကား ၎င်း၏တစ်ဦးတည်းသော သမီး ကလေးအား အင်္ဂလိပ်စာ သင်၍ပေးစေရန် ဖြစ်လေသည်။

သို့နေခိုက်တွင် မမြဲသည် မရဲတရဲ အမူအရာမျိုးနှင့် ထိုင်ရာမှထ၍ လာပြီး

ခင်မောင်၏ ခြေရင်း၌ ပုဆစ်တုပ်ကာ ...

"ကိုကို ... ဒီအင်္ဂလိပ်သတင်းစာတွေကို နားလည်အောင် ဘယ်လောက် ကြာကြာ သင်ရသလဲ"

ဟု မေးလေလျှင် ခင်မောင်သည် သတင်းစာကိုချ၍ မမြဲ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကာ ပြုံးလျက် ကြည့်မိလေ၏။

မမြဲသည်ကား ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာမျိုးနှင့် ဆက်လက်ကာ ...

"ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများ ဖတ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အမြဲ သတင်း အထူးအဆန်းတွေကို ဖတ်ရမှာပဲ ထင်ပါရဲ့"

ခင်မောင်သည် မမြဲကို ကြည့်ရာမှာ လမ်းမဘက်သို့ ပြုံးလျက် လှည့်ကာ ...

"သတင်းစာများလိုပေါ့ကွယ်၊ ဖတ်လို့ကောင်းတဲ့ သတင်းများလည်း ပါ တာပေါ့၊ တချို့သတင်းတွေ ကတော့ ပျင်းစရာကြီးတွေပဲ၊ ဥပမာ ပုလိပ် အစီရင်ခံစာဆိုတဲ့ သတင်းမျိုးကျတော့ ဘယ်သူမှ မဖတ်ချင်ဘူး"

"ကိုကို ... ဒါတွေ အကုန်နားလည်တာပဲနော်"

"နားလည်သလောက် နားလည်တာပေါ့ကွယ်၊ လောကမှာ ဘယ်စာမှ အကုန် မတတ်ကြပါဘူး"

"ကိုကို ... ဘယ်အတန်းအထိ အောင်သလဲ"

"အိုင်အေအထိ အောင်ခဲ့တယ်၊ မိဘက မတတ်နိုင်လို့ ဘီအေကို ဆက်မ နေခဲ့ရဘူး"

"အိုင်အေဆိုရင် တော်တော်တတ်တာပေါ့နော်"

"အင်္ဂလိပ်စာမှာတော့ အိုင်အေဆိုရင် ဘီအေနဲ့ မခြားပါဘူး၊ ဘီအေ သမား ထက်တော်တဲ့ အိုင်အေသမားတွေလည်း အရှိသားကိုး"

"ကိုကို အင်္ဂလိပ်ပုံတွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးမှာပေါ့"

"တော်တော် တန်တန်တော့ ဖတ်ဖူးသားပဲ"

ဟု မြ၏ လှပသော မျက်လုံးများကို ကြည့်ကာ ပြုံးလျက် ပြန်ပြောလေ၏။

"ပုံကောင်းကောင်း တစ်ခုလောက် မြ နားထောင်ချင်လိုက်တာ၊ မပြောနိုင်ဘူးလား"

"နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပြောတာပေါ့၊ ပုံတွေ အများကြီးရှိပါတယ်"

ထိုအခိုက်တွင် စက်သူဌေး မောင်ဖေ အပါးသို့ရောက်လာပြီး

"အိုင်ဆေး ကျုပ်သမီးက အင်မတန် စာပေဝါသနာပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်မချင်း မင်းကို ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ ဉာဏ်ကတော့ မသေးပါဘူး၊ သင်္ဂြိုဟ်ကိုးပိုင်းကို ခြောက်လနဲ့ကျွတ်တာပဲ၊ သို့သော်လည်း ခေတ်ကာလ အင်္ဂလိပ်ပညာဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ အသုံးဝင်နေလေတော့ သူကလည်း ဝါသနာပါတာနဲ့ အားပေးရတာပဲ၊ တစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့ ခွဲပြီး အဝေးကို မပို့နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့ သည်တော့ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ အခန့်သင့်ကျနေတာပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဖေသည် ခင်မောင်ထက် ၅ နှစ်လောက်ကြီးသော်လည်း ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြသဖြင့် ခင်မောင်၏ ရိုးဖြောင့် တည်ကြည်သော စိတ်ကို ယုံကြည်လေ၏။

မောင်ဖေမှာ မိဘချမ်းသာသဖြင့် သုံးစွဲပျော်ပါး အလည်အပတ်များသောကြောင့် ၇ နှစ်တန်းမှာ ၃ နှစ်ကျသဖြင့် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့ရလေ၏။

ခင်မောင်မှာမူ မိဘများ မချမ်းသာလှသဖြင့် ပညာသင်ရုံစရိတ်မှ တစ်ပါး မြောက်မြားစွာ သုံးစွဲရန် ငွေကြေးမပိုသောကြောင့် ပညာကို ဖြောင့်ဖြောင့်

သင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အိုင်အေ အောင်ခဲ့လေ၏။

သို့ပင် မောင်ဖေက ယုံကြည်သော်လည်း ခင်မောင်၏ စိတ်၌ကား များစွာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ကြောက်ရွံ့စရာ အကြောင်းနိမိတ် လက္ခဏာ တို့ကိုလည်း ခင်မောင်သာ သိလေ၏။ အကြောင်းမူကား မမြ၏ မျက်လုံး များသည် သာမန်မျက်လုံးများ မဟုတ်သည်ကို ခင်မောင်သိလေ သတည်း။

နောက်တစ်နေ့၌ ခင်မောင်သည် မြမြကိုစ၍ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးလေ၏။ မြမြသည် လွန်စွာ ထက်မြက်သော ဉာဏ်ရှိသည့်ပြင် စိတ်ပါကိုယ်ရောက် သင်သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ခင်မောင်မှာလည်း မြမြကို သင်ပေးရခြင်း၌ ငြီးငွေ့ခြင်းမရှိချေ။ ဤမျှ လောက် လှပယဉ်ကျေး ရေးခြားလိမ္မာ ချက်ချာသော မိန်းမပျိုကလေးမျိုးကို အနီးကပ် သင်ကြားပေးရခြင်း၌ အဘယ်သို့သော သူတော်သူမြတ်သည် ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

ခင်မောင်မှာ ပုထုဇဉ် လူသာမန် ပုလိပ်အရာရှိ လူထွက်မျှဖြစ်၏။ ဆရာ၏အပါး၌ ကပ်ကာသင်သဖြင့် တစ်ခါ တစ်ခါ ဦးခေါင်းချင်း ထိလှ ခမန်း သင်ကြားပြသ မေးမြန်းသမျှကိုလည်း ကပ်ကပ်ပြီး ဖြေရခြင်း၌ ၎င်း မိန်းမပျို နတ်ကညာကလေး၏ ဦးခေါင်း မျက်နှာမှထွက်ပေါ်သော ဆီမွှေးနံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့၊ ပန်းနံ့ကလေးများသည် ခင်မောင်၏ရင်ထဲ၌ အေးခနဲ အေးခနဲ သက်ဆင်း ဝင်ရောက်၍ သွားခြင်းတည်းဟူသော အငွေ့အသက်၏ အရသာ ကို မခံစားဘဲ နေနိုင်ပါမည်လား။

တစ်ခါတစ်ခါ မြ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပသော လက်ကလေးများမှ ခဲတံကိုယူ သည့်အခါ လက်ဖျားချင်း ထိသည်ကို မြမြက သိသိသာသာ သေသေချာချာ သဘောမကျပုံကိုမျှ မပြဘဲခံ၍ နေသောအခါ ခင်မောင်၏ ရင်ထဲ နှလုံးထဲ မှာ ဒုန်းခနဲ ဒိန်းခနဲမဖြစ်ဘဲ အသို့လျှင် နေနိုင်ပါမည်နည်း။

ပုဆစ်ကလေးတုပ်ကာ ဝပ်ပြီး စာဖတ်သည့်အခါ၌ တင်းရင်းပြည့်ပျောင်း
ဖောင့်တစ် ဖောင်းကလေး နေသော တင်ပါးကလေးများနှင့် ကြော့ရှင်း
ပြေပြစ်သော ခါးကလေးသည် သင်ပြသူကို အားပေးသကဲ့သို့ဖြစ်၍ နေလေ
သတည်း။

ခင်မောင်သည်ကား ပုထုဇဉ်တို့သဘာဝ မိမိ၏စိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်သော
အလွန်တရာလှပသော ရူပါရုံရန်သူ၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းကို သိ၏။ သိသဖြင့်
စိတ်ကိုချိုးနှိမ်ကာ မတော်သော အရာကိုပြုဖို့ မဆိုထားဘိ စိတ်မှာမျှ မထား
ဘဲ သတိရတိုင်း ထိုအနှောင့်အယှက်ကို မောင်းနှင်တွန်းလှန်၍ ပစ်ရလေ
သတည်း။

ဤသို့ သင်ပြရာ၌ အခါများစွာ သူငယ်မကလေး၏ ဖခင်မှာ စက်ထဲတွင်
အလုပ်များသဖြင့် အိမ်၌ ၎င်းတို့ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။

ထိုအခါများ၌ မြမြသည် ပက်လက်ကုထားထိုင် လက်ရန်း၌ ဒူးထောက်မှီ
ကာ ဆရာနှင့် ဦးခေါင်းချင်းကပ်ကာ တောင်မေးမြောက်မေး ထွေထွေရာရာ
တို့ကို မေးတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ခင်မောင်၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်ကလေး စင်းစင်းထား
ပြီး မရဲသော မျက်လုံးများနှင့် တောင့်တသော စိတ်ဆန္ဒ၏အခိုးကို ထို
မျက်လုံးများမှ ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် ခွင့်လွှတ်သည်ကို သိရလေ၏။

"ဒင်း ဘာပြုလို့ ငါ့ကို ဤနည်းမျိုးနှင့် ကြည့်ရပါသလဲ၊ ငါသည် သူ့ထက်
ကြီး၏၊ ထူးထူးခြားခြား ရုပ်ဆင်းလက္ခဏာမှာလည်း လှပသူ မဟုတ်၊ ငါ
ထက် ချောမောလှပ ငယ်ရွယ်သူတွေ အများပင် ရှိကြသည်။ ငါလိုလူအ
ပေါ်၌ သူကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်လှပ ဂုဏ်သရေကြီးလှသော မိန်းကလေးသည်
စိတ်နေစိတ်ထား ဖောက်ပြန်၍ ကစားနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းမရှိပေ။ အဘယ်သို့
သော အခြင်းအရာပေနည်း" စသည်ဖြင့် ခင်မောင်သည် တွေးတောမိလေ

သတည်း။

ထို့ပြင်မက တစ်ခါတစ်ရံ ခင်မောင်၏အနား၌ ပွတ်သီးပွတ်သပ် နေချင်သော အမူအရာမျိုးနှင့် စကားပြော၍နေခိုက်မှာ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်၍ လာမည့် အရိပ်နိမိတ်ကို မြင်သည့်အခါ ဆုတ်ခွာ၍ နေတတ်၏။

ဖခင်ရှိသည့် အခါများ၌လည်း ခင်မောင်နှင့် လွန်စွာအရောတဝင် အရိပ်လက္ခဏာကို မပြချေ။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းသည် အဘယ်သို့သော စိတ်၏ လက္ခဏာ ဖြစ်ပါသနည်း ဟူ၍ ခင်မောင်၏ စိတ်၌ တွေးကြံကာ အကြောင်းရင်းကို ရှာ၍မရဘဲ နေလေ၏။

ညတစ်ည၌ လရောင်ကလေး ခပ်မှိန်မှိန်တွင် ခင်မောင်သည် အိမ်ခြံအပြင်ဘက် တောနိမ့်လမ်းကြားတစ်ခု၌ အဘယ်ကိုသွားရမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်က တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ လျှောက်၍နေလေ၏။ သို့လျှောက်ရင်း ချောင်းကမ်းပါးသို့ ရောက်သွားလေသတည်း။

မြစ်ကမ်းနား၌ လရောင် မှေးမှေးရေးရေးတွင် လှုပ်ရှားသော ရေရောင်နှင့် တိမ်ရိပ်ပမာ လေထဲတွင် မသိမသာ ရွေ့ပြောင်းလှုပ်ရှား ဗေဒါ တပ်ကြီးများကို ကြည့်ကာနေလေ၏။

သို့နေခိုက်တွင် နောက်မှခြေသံကြားရသဖြင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်ကာ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ အတိုင်းမသိ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းတွေ ရောယှက်၍ နေလေ၏။

ထိုမြင်ရသော သဏ္ဌာန်သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ သစ်ပင်ပျို ကလေးတစ်ပင်၏ အကိုင်းကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားကား ခေါင်းငုံ့လျက်နေသော မမြပင် ဖြစ်သည်ကို သိရသောကြောင့်ပေတည်း ... ။

ခင်မောင်သည် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ နေလေ၏။ "မမြ မဟုတ် နိုင်ပါဘူး၊ ဒင်း ဘာပြုလို့ သန်းခေါင်ခန့် နီးနီးအချိန်မှာ ငါ့နောက်ကို လိုက် လာသင့်ပါသလဲ၊ ဖုတ်ပြိတ္တာ တစ္ဆေဟာ မမြအသွင်အမူနဲ့ ဖန်ဆင်း၍လာ လေသလား" စသည်ဖြင့် စဉ်းစားကာ မိမိ၏မျက်စိများကိုပင် မိမိ မယုံနိုင် လောက်အောင် ရှိရှာလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာမှ ...

"မြ ဟုတ်ကဲ့လား "

ဟု မေးလေရာ မမြသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အသနားခံလိုသည်နှင့် တူသော မျက်နှာနှင့် ခင်မောင်၏ မျက်နှာကို မော်၍ ကြည့်လေ၏။ စကား ပြန်၍ မပြောချေ။

"မမြ ဘယ့်နှာတုံး၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ"

"ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး ကိုကို၊ ကျွန်မ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး"

"မင်း ဖေဖေကော"

"ဖေဖေ အိပ်ပျော်နေတယ်"

"အမယ်လေး မမြရယ် ... ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကို ဒီမှာ မနေရအောင် နှင် တာလား ကလေးရယ် ... မင်းဖေဖေသိရင် ကိုကို ပြေးရလိမ့်မယ်၊ ကလေး ဒီလိုလုပ်ရင် ကိုကို ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို၊ မြကို မုန်းလို့လား"

ဟု မော့ကာ ပြောလျက် ရဲတင်းစွာ ကပ်၍လာလေ၏။

"ကလေးရယ်"ဟူသော စကားသည် မြ၏ နှလုံးကြောကို ဆတ်ဆတ်တုန် ထိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

လရောင်မှေးမှေး၌ မြင်ရသော ဖြူဝင်းပပ မြ၏ မျက်နှာလှလှ ကလေးကို

ခင်မောင်သည် စိုက်ကာမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ရုံမက လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ညှစ်ကာ ကိုက်ငုံဝါးခဲ အသည်းအသန် ကြံချင်သလိုဖြစ်၍ လာသောစိတ်ကို ခင်မောင်သည် ဖိနှိပ်ကာ မနည်းကြီး ငြင်းဆန်ရရှာလေ သတည်း။

"သားရေပေါ်အိပ်လျက် သားရေပြားကို ထိုး၍ မဖောက်ကောင်း ပါကလား၊ ငါကား အသုံးမကျ ရာထူးကျလာတဲ့ အကောင်၊ ရှေ့အလားအလာ ဘာမှမရှိ၊ အသက်ကို ချင့်ကြည့်ရင်လည်း ဒင်း၏ တစ်ဝက်ကြီး ပါကလား၊ ဒင်းကလေးမှာတော့ အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်၊ ဥစ္စာကလည်း ပေါ၊ ရုပ်ကလည်း ချောတာကြောင့် မင်း၊ သူဌေး ဝတ်လုံတော်ရ အရာရှိလူမျိုးများနှင့်ရပြီး ကြီးမြင့်မယ့်သူကလေး ဖြစ်ပေတယ်၊ ကျေးဇူးမဲ့ကို ငါပြုလျှင် ငါဟာ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် အဖြစ်မှ လျှောကျပြီး သူယုတ်မာ ပြင်ပြင် ဖြစ်တော့မှာပါတကား"ဟူသော အကြောင်းအရာများကို မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက် တစ်ခဏအတွင်း၌ အကုန်အစင် လျင်မြန်စွာ ထင်မြင်စဉ်းစားမိ ရှာလေသတည်း။

သို့သော်လည်း နှလုံးသားကို ရစ်ပတ်သော အချစ်ဆိုတဲ့ ပိုးကြိုးသည်ကား လွန်စွာမူ ခိုင်မာမြဲမြံသော ကြိုးဖြစ်လေရာ ထိုကဲ့သို့ ငြင်းဆန် ရုန်းပြန်ရာ၌ နှလုံးသားကို ဖြတ်တောက်ကာ သက်ဆင်း ဝင်ရောက်လေရကား ထိုကဲ့သို့ ငြင်းဆန်ရခြင်း၌ နှလုံးသွေး တစ်ပေါက်ပေါက်ကျသလို နာကျင်ခြင်း ဖြစ်ရရှာလေသတည်း။

"ဘာပြုလို့ လာတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘာလဲ"

‘ကိုကိုကို ဖေဖေ တစ်ခါမျှ မပြောဖူးဘူးလား’

"ဘာလဲ"

မမြသည် အတန်ကလေးကြာစွာ စကားမပြောဘဲနေပြီးမှ ငိုငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာနှင့် ...

" မြေကို ဖေဖေက မြို့အုပ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ကြံနေတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ဒီမြို့အုပ်ကြီး မျက်နှာကိုကြည့်ရတာ မြ အင်မတန်ကြောက်တယ်၊ မကောင်းတဲ့လူကြီးလို့ ထင်တာပဲ "

"သြော် ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်က မြို့အုပ်လဲ "

"ဟသံတက မြို့အုပ်၊ နက်ဖြန်ကာ အိမ်ကိုလာလိမ့်မယ်တဲ့၊ မြတို့ကို ထမင်းစားဖိတ်လို့ သူ့အိမ်ကို ဖေဖေနဲ့ အတူလိုက်သွားဖူးတယ်၊ ကျွန်မ စိတ် ထဲမှာတော့ အသောက်သမားကြီးလို့ ထင်တာပဲ၊ မြ ဒီမြို့အုပ်ကို ယူရမှာဖြစ် ရင် မြကိုယ်ကိုယ် မြ သတ်သေမှာပဲ "

"ကိုကို ဘာမှမသိဘူး၊ မြို့အုပ်ဖြစ်ရင် အကောင်းသားပဲ၊ သောက်တာ စား တာတွေ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အခုအခါမှာ အနည်းအကျဉ်းတော့ သောက်တဲ့ လူတွေ ရှိကြတာပဲ၊ မင်းစိုးအရာရှိထဲမှာ သာပြီးများတယ်၊ သို့သော်လည်း ရာထူးနဲ့လူတွေမှာ ရှေ့အလားအလာ ရှိတယ်၊ သည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ပျက်စီးအောင်တော့ အလွန်အကျွံ ကျင့်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့အုပ်ကတော်ဖြစ် ရင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဝန်ထောက်ကတော်၊ အရေးပိုင် ကတော် ဖြစ်သွား နိုင်တာပဲ၊ မိန်းမတိုင်း မမြလို ကံမကောင်းကြဘူး၊ မမြ မမှားနဲ့ အဖေစကား ကို နားထောင်ပါ ... "

"ဒီနေရာမှာတော့ မြ နားမထောင်နိုင်ဘူး၊ မြို့အုပ်ကတော်လည်း မဖြစ်ချင် ဘူး၊ မြတို့မှာ ပစ္စည်းအမြောက်အမြား ရှိပါတယ်။ မြို့အုပ် လခက ဘာဟုတ် သလဲ မြ မချစ်တဲ့လူကို မယူနိုင်ဘူး "

ခင်မောင်သည် စကားပြန်၍ မပြောဘဲ မြကို ကြင်နာသနားသော မျက်လုံး များနှင့် စိုက်ကြည့်၍ နေလေ၏။

"မြို့အုပ်ကို မလိုချင်ရင် ကိုကိုက ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ "

မြသည် သစ်ကိုင်းကလေးကို ကိုင်ယမ်းလှုပ်ရှား ချိုးဖဲ့ကာ ခေါင်းငုံ့လျက် စကားမပြောဘဲ နေလေ၏။

အေးချမ်းသိမ်မွေ့သော လေပြည်၌ မြ၏ကိုယ်မှ မွေးကြိုင်သော ရနံ့တို့သည် ခင်မောင်၏နှာမှ ရင်ခေါင်းသို့ရောက်လေရာ ခင်မောင်မှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ခင်မောင်သည် မိမိ၏စိတ်ကို အစိုးမရသကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီးလျှင် မြ၏ အပါးသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ခင်မောင်၏လက်သည် မြ၏ ကျောဘက်သို့ ပတ်ရစ်ကာ ရောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် လက်သည် ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော မြ၏ လက်မောင်းပေါ်မှာ လျှောဆင်း၍ လာပြီးလျှင် ရှည်လျား ချောညက်သော လက်ချောင်းကလေး များနှင့် ကတ္တီပါသားနှင့် တူသော လက်ခုံကလေးကို ဆုပ်ကိုင်မိလေသတည်း။

မြသည် ငြိမ်သက်စွာ ခံ၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ခင်မောင်၏ စူးစိုက်သော မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ ခင်မောင်၏လက်ထဲမှ မိမိ၏လက်ကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းပြီး ...

"ပြန်တော့မယ် ကိုကိုရယ်"

ဟု ပြောကာ နောက်သို့လှည့်ပြီး တောနိမ့်လမ်းကွေ့ကလေးတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေသတည်း။

ခင်မောင်သည် ကြက်သေသေလျက် ရပ်ကာ ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည့် တိုင်အောင် နောက်ကနေ၍ ကြည့်နေစဉ် အချစ်နှင့် သစ္စာစောင့်ခြင်းသည် ရင်ထဲ၌ စစ်တိုက်၍ နေသည်ကို သိရှိ ခံစားရလေသတည်း။

"ဤနုနုနယ်နယ် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသော ကလေးမသည် ကြမ်းတမ်း

ခက်တရော်သော မြို့အုပ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ဧကန် ဝင်ရောက်ရတော့မည်လား" ဟု စဉ်းစားကာ မချီတင်ကဲဖြစ်၍ လာလေ၏။

ထို့နောက် " ငါနှင့် မဆိုင်ပါဘူးလေ၊ ဒင်းကလေးဟာ အဖိုးတန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ညားရင် ငါ ဝမ်းသာဖို့ပဲ၊ ဒင်း ငါဘယ် အတွက် ကြောင့် တွေးတောပူပင် မရွှင်မသာဖြစ်သင့်ပါသတုံး" စသည်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကာ နေလေသတည်း။

ထို့နောက် ဆက်ကာတွေးမိသည်မှာ "ငါ့ သူငယ်ချင်း ငါ့ကျေးဇူးရှင်၏ သမီးမဟုတ်ရင် ဒင်းကလေးဟာ ငါ၏ နှလုံးတည်းသော ကြာတိုက်၌ သိမ်းပိုက်ရမည့် ပန်းလိပ်ပြာကလေး ပါကလား၊ ကလေးငယ်ငယ် လူမမယ် မို့ အရွယ်ကိုသနား ဪ... ချစ်စရာကောင်းတာ ကတော့လည်း မနည်းဘဲပါလား၊ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုး ခေါင်းမှာနေ၍ ခေါင်းကို ထိုးသည့် သန်းမျိုးပြိတ္တာ သူများအကြား သူ့ခါးကို ထိုကြမ်းပိုးညစ် အယုတ်မာလို မညှာမတာ ဇွန်းချစ်ကလေးသာသာကို ရက်စက်စွာ ကြိမ်က အင်မတန်မှ ရက်စရာ ကောင်းမှာပါသလား" စသည်ဖြင့် တွေးတောရင်း အိမ် ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍လာလေ၏။

* * *